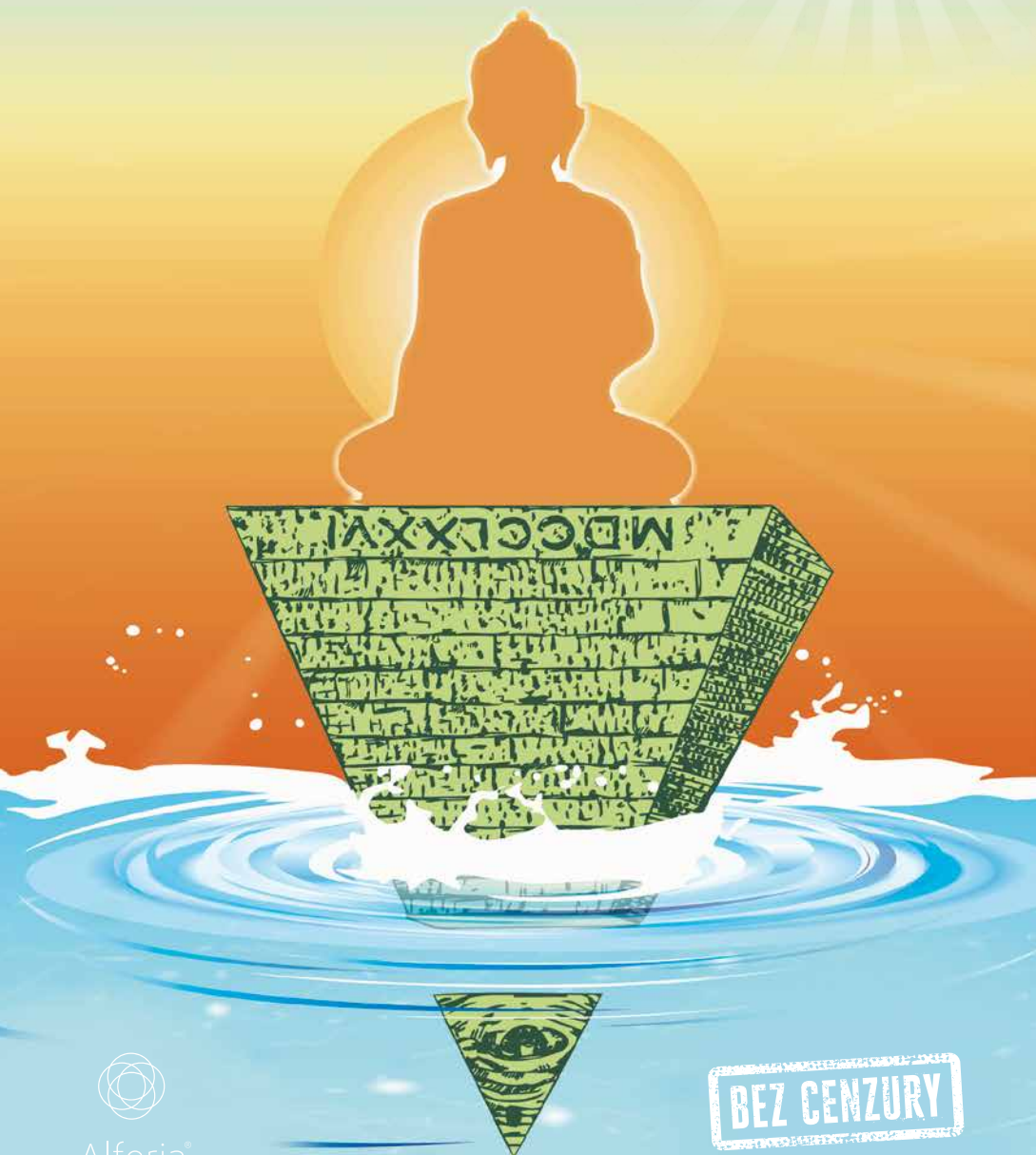

LŽI STOLETÍ 2

ODHALTE, CO VÁM MĚLO ZŮSTAT UTAJENO

Alferia®

HEIKO SCHRANG

BEZ CENZURY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Heiko Schrang

LŽI STOLETÍ 2

ODHALTE, CO VÁM MĚLO ZŮSTAT UTAJENO

Přeloženo z německého originálu druhého vydání knihy Heiko Schranga *DIE JAHRHUNDERTLÜGE, 2 – DIE NUR INSIDER KENNEN* vydaného nakladatelstvím Macht-steuert-Wissen Verlag, Berlín, Německo, 2014.

2. Auflage

© Macht-steuert-Wissen Verlag, Mühlenbecker Land, 2014

Buchcover-Gestaltung:

Eliane Mietke, Medien- und Grafikdesign, Berlin

© Macht-steuert-Wissen Verlag, Mühlenbecker Land, 2012

All rights reserved

Vydala GRADA Publishing, a.s. pod značkou ALFERIA.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7063. publikaci

Překlad Tomáš Mach

Odpovědná redaktorka Mgr. Dagmar Pilařová

Grafická úprava a sazba Štěpán Böhm

Obálka na námět originálu Michal Němec

Počet stran 232

První české vydání, Praha 2019

Druhé německé vydání, Berlín, 2014

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Czech Edition © Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-2366-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-2365-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-2004-8 (print)

OBSAH

O autorovi	6
Poděkování.....	7
Předmluva Michaela Mrosse	8
Předmluva autora.....	9

ČÁST PRVNÍ

Jak banky vyrábějí peníze – licence k legálnímu podvádění?	13
Jsou daňové úniky horší než plýtvání daněmi?	18
Případ Haider	22
Záhadná úmrtí, která otřásla bankovním světem	33
Sachsensumpf – aféra „saské bahno“	40
Amerika proti svému národu – operace Northwoods	51
Proč 11. září 2001 změnilo celý svět.....	54
Skull and Bones – tajný řád vládne světu	76
Spiknutí kolem Ukrajiny.....	80
Převýchova německého národa	88
Kdo stojí za americkou kulturní ofenzivou	93
Můj milý nepřítel aneb Jak CIA najímala nacisty do svých služeb	95
Marshallův plán aneb Jak šikovně podvést „přátele“	98
Tajná spolupráce mezi novináři a Spolkovou zpravodajskou službou.....	100
Věk totální kontroly.....	104
Tajný plán německých talkshow.....	110
Média – čtvrtá moc ve státě	113
Kancléřská listina – tajná státní smlouva	116
Lež o suverenitě Spolkové republiky Německo	120
Televize – manipulace mas dotažená k dokonalosti.....	138
Lež o fluoru.....	142
Aspartam – sladká smrt.....	146
Lež o AIDS	153

ČÁST DRUHÁ

Úvodní slovo ke druhé části	161
Koruna stvoření	162
Ego – pocit sebe samého	165
Hmota a duch	168
Co jsou myšlenky	171
Strom splněných přání	173
Jak myšlenky určují náš život	174
Mentální hygiena	176
Tajemství dvaceti minut	178
Koloběh myšlenek	179
Strach a láska	181
Nechat být	182
Pozornost	184
Co je to „ted“	186
Ticho	190
Meditace	192
Dýchání	195
Polarita	197
Prázdnota všeho bytí	201
Jednota	204
Morfogenetické pole	208
Kdo je bůh	211
Smysl života	213
Změň svůj život – top 10	216
Doslov	217
Doporučená literatura	218
Poznámky	220

*Tato kniha je věnována lidem, kteří mě inspirovali:
Johnu Lennonovi, Mahátmovi Gándhímu,
Muhammadu Alimu, Georgi Harrisonovi,
Krišnamúrtimu a všem lidem,
kteří touží objevit pravdu a smysl života.*

O AUTOROVÍ

Heiko Schrang se narodil roku 1969 a v roce 2009 začal zhruba tisícovce odběratelů rozesílat pravidelné newslettery. Dnes jeho články a příspěvky vycházejí mimo jiné na webových portálech wallstreet:online a MMNews a patří k těm vůbec nejčtenějším.

V roce 2013 vydal vlastním nákladem svoji první knihu *Die Jahrhundertlüge, die nur Insider kennen* (česky vyšla v roce 2017 pod názvem *Lži století, které znají jen zasvěcení*). Pro velký zájem vyšel na konci roku 2014 již její 9. dotisk.

Své newslettery dnes rozesílá do celého světa a jen v roce 2013 o jeho publikace projevílo zájem více než milion čtenářů.

Vedle publikování prezentuje své neotřelé názory na velkých akcích, například v Berlíně u Braniborské brány před několika tisíci posluchači. V roce 2014 byla založena televize SchrangTV. Jeho příspěvky zhlédlo na YouTube několik desítek tisíc lidí.

Bližší informace naleznete na stránkách: www.macht-steuert-wissen.de.

PODĚKOVÁNÍ

Můj zvláštní dík patří mé asistentce Bente Rodeové, která svým zápallem a činorodostí výrazně přispěla ke vzniku této knihy. Velký dík náleží i mým lektorům Dr. Jost-Hofovi a Anye Stössel za jejich práci a René Krügerovi za podporu, jakož i mým dětem Maximovi a Aurelii Schrangovým, jež se s knihou musely rozdělit o čas, který bychom jinak mohli strávit spolu.

PŘEDMLUVA MICHAELA MROSSE

Během posledních dvou let jsem na svých stránkách www.mmnews.de konstatoval, že masivně stoupl počet lidí, kteří odmítají přijímat názory prezentované mainstreamovými médii a politiky. To je rovněž jeden z důvodů, proč kniha *Lži století, které znají jen zasvěcení* tak velký ohlas u čtenářů.

Myslím, že je velice dobře, když i v pokračování své knihy Heiko Schrang spojuje politická a ekonomická témata se spiritualitou. V podstatě jsem si neuměl představit, že je možné napsat ještě výbušnější knihu, ale to jsem se hrubě mýlil. Obrovský počet čtenářských recenzí ukazuje, že se první kniha svých čtenářů hluboce dotkla. Knihy od Heika Schranga se vyznačují tím, že složitá témata popisuje jednoduchými slovy a současně každému čtenáři ukazuje individuální řešení.

Z mého pohledu je třeba chápat obě knihy jako celek.

Jsem přesvědčen, že i tato kniha opět výrazně přispěje k prozření čtenářů.

Přeji vám při čtení mnoho zábavy!

Michael Mross

PŘEDMLUVA AUTORA

Poté co řada nakladatelství byla ochotna vydat moji první knihu *Lži století, které znají jen zasvěcení* kvůli její výbušnosti pouze v cenzurované podobě, rozhodl jsem se i svoji druhou knihu vydat vlastním nákladem. Ani ve snu mě nenapadlo, že by má první kniha mohla oslovit tolik lidí a že za pouhé dva roky se bude prodávat již její 8. dotisk. Nespočet dopisů a recenzí od čtenářů mi ukázalo, jaký dopad měla moje kniha na jejich životní postoj. Často psali o tom, jak jim kniha pomohla z hluboké krize, respektive jak změnila jejich způsob nazírání na svět.

Základní poselství první knihy znělo: **poznat – procitnout – změnit se**. Cílem bylo ukázat čtenáři, že žije v omylech století, které jsou šířeny nikoli k jeho prospěchu. Teprve poté co se probudí ze snu zvaného nevědomost, může začít měnit svůj život.

Musím vás ale varovat. S touto knihou se to má stejně jako s modrou a červenou pilulkou ve filmu *Matrix*.

Modrá pilulka v tomto filmu symbolizovala svět zdání a klamu, ve kterém žili skoro všichni lidé, svět lži. Červená pilulka naproti tomu otevírala dveře do skutečného světa, do světa pravdy.

Určitě můžete i nadále žít v klidu s modrou pilulkou a věřit, že to, co vám je předkládáno, je skutečné. Nebo si troufnete a zaexperimentujete s červenou pilulkou, jejímž vedlejším účinkem je poznání, že náš svět je postaven na obrovských lžích.

Jednou z nich je například sugerování občanům, že odevzdáním svého hlasu ve volbách mohou ovlivňovat politiku. Volební ovečky mohou rozhodovat pouze jednou za čtyři roky, a to ještě jen o barvě plotu, který je obklopuje, o ničem jiném. Plot ale zůstává stále stejný a ti, kdo ho postavili, rovněž. Ti zůstávají v pozadí a nadále tahají za nitky politických loutek.

Je to jako dvojsečný meč – ve chvíli, kdy upřeme naši pozornost na tyto události, jim z hlediska energie dáváme i moc. Současní fyzici potvrdili, co buddhisté vědí již po staletí: *To, čemu věnuješ svou pozornost, ožívá a sílí.*

Dnes, tedy v době, kdy lidé žijí výhradně vnějšími věcmi mimo své nitro, je důležitější než kdy jindy vydat se na cestu do svého nitra a provést transformaci z vnitřku navenek.

Avšak vědění nestačí jen získat, je třeba ho i používat. A právě o tuto změnu mi jde především a rád bych vás pozval na cestu za jejím uskutečněním.

Poznat – procitnout – změnit se.

S pozdravem
Heiko Schrang

ČÁST PRVNÍ

JAK BANKY VYRÁBĚJÍ PENÍZE – LICENCE K LEGÁLNÍMU PODVÁDĚNÍ?

„Je dobře, že lidé nechápou náš bankovní a peněžní systém, protože kdyby tomu tak bylo, jsem přesvědčen, že by do rána vypukla revoluce.“

Henry Ford

Jak jsem již podrobně popsal ve své první knize, v roce 1913 v USA založila skupinka bankéřů zaměřených na zisk Federální centrální banku (tzv. FED). Oficiálně se stále ještě tvrdí, že FED je dosud nezávislá státní instituce. Tak tomu ale není. Funguje podle velice jednoduchého principu: produkuje takzvané federální rezervní bankovky, jinak řečeno dolarovky, které pak dává k dispozici vládě USA výměnou za obligace (dluhopisy), jež jí slouží jako záruka.

Tyto obligace zůstávají majetkem FED, který z nich běžným způsobem získává roční úrok. Částka úroků hrazených americkými daňovými poplatníky pochopitelně neustále roste – FED přitom americké vládě pouze půjčuje peníze a inkasuje za to pohádkové částky. Protiplnění FED za tuto tučnou odměnu? Barevně potištěné papírky jménem dolary. Kongresman Charles A. Lindbergh starší, otec známého letce, označil tento zákon za „nejhorší legislativní zločin všech dob“. „Finanční systém,“ pokračuje Lindbergh, „byl předán do rukou skupině osob, které zajímá jen maximální zisk. Systém provozují soukromé subjekty a funguje za jediným účelem – co nejvíce vydělat na používání peněz druhých.“

S touto pravomocí bank budeme konfrontováni pouze nepřímo, přímo se ale setkáme s dluhovým peněžním systémem obchodních bank, který z toho vyplývá. Tento systém je svými autory vytvořen tak rafinovaně, že

jej prokoukl jen málokdo. To je rovněž důvodem, proč se o tom neučí na vysokých školách a proč o něm nic neví ani bankovní úředník, který nám schvaluje úvěr.

Předpokládejte, že si chcete koupit dům a potřebujete si na to půjčit peníze.

Odkud bere banka peníze?

- a) Z úspor svých klientů.
- b) Z půjčky u centrální banky.
- c) Z vlastního kapitálu.
- d) Z ničeho.

Většina lidí by si tipla odpověď a), neboť předpokládá, že banky půjčují úspory svých klientů. Správná odpověď je ale d).

Banky ve skutečnosti peníze opravdu vytvářejí z ničeho. Tato operace se jmenuje „vytváření účetních nebo žirových peněz“. Tyto peníze se objeví na žirovém účtu jako účetní operace a automaticky se tím zvýší objem peněz. Neexistují ale v žádné podobě papírových peněz, jedná se pouze o čistě virtuální účetní řádky.

Tyto peníze vytvořené z ničeho bývají v literatuře označovány jako „fiat money“, čímž se naráží na schopnost Boha tvořit z ničeho (*fiat lux*). Stejně jako Bůh v Bibli řekne: „Budiž světlo (*fiat lux*), a bylo světlo,“ tak i bankéři pouze řeknou: „Budiž peníze“ (*fiat money*), a peníze jsou.

V tomto světle je třeba chápat i prohlášení šéfa bankovního domu Goldman Sachs Lloyda Blankfeina: „Jsem bankéř, který koná Boží dílo.“¹

V okamžiku, kdy vám bankovní úředník připíše na účet 100 000 eur, je těchto 100 000 eur stvořeno z ničeho pouhým kliknutím myši. Nejedná se přitom o půjčku, která ze své definice předpokládá vlastnictví, jež lze zapůjčit pouze na časově omezenou dobu. Je vytvořen „druh poskytnutí úvěru, respektive kreditu“, který přesně v duchu původního smyslu slova spočívá pouze na víře (lat. *credere* – věřit), předpokladu, že se jedná o peníze.

Ve skutečnosti mohou banky poskytovat úvěry v mnohanásobně větším objemu, než kolik ve skutečnosti vlastní peněz. Disponují totiž ojedinělým privilegiem vytvářet peníze z ničeho a půjčovat je s úrokem.²

Když chcete někomu půjčit peníze, můžete mu půjčit jen tolik peněz, kolik sami vlastníte. Má-li někdo ve své peněžence 1000 eur, pak může půjčit druhému maximálně 1000 eur.

Jestliže ale banka získá 1000 eur, které si do ní někdo uloží, pak je může v souladu se zákonem o minimálních bankovních rezervách použít na poskytnutí úvěru ve výši až čtyřicetinasobku tohoto vkladu. Tímto způsobem může banka jednoduše vytvářet peníze, které pak připíše příjemci úvěru na jeho účet. Takovým penězům se říká účetní nebo žirové peníze. Oněch 1000 „skutečných“ eur je mávnutím kouzelného bankovního proutku přeměno na 40 000 eur.

Díky tomu, že banky mohou vydat něco, co vůbec neexistuje, mají výsadní postavení v hospodářském systému. Ačkoli disponují například pouze 1 milionem eur vkladů, mohou vytvořit až 40 milionů eur a ty půjčit jako úvěr.

V ostatních oblastech hospodářství je tomu ale jinak. Má-li firma na skladě zboží v hodnotě 1 milionu eur, nemůže ve své účetní rozvaze jednoduše tvrdit, že má na skladě zboží v hodnotě 40 milionů eur. Protože zboží existuje pouze jednou, nemůže ho logicky čtyřicetkrát prodat. To by byl zcela jasný podvod s odpovídajícími trestněprávními následky.

Řeceno jinými slovy: Ve všech sférách života a hospodářství smí člověk dávat pouze tolik, kolik má. Jen banky mají to úžasné privilegium, že smějí legálně podvádět, aniž by jim za to hrozilo jakékoli trestní stíhání, a navíc jsou ještě chráněny státem.

Proto již v minulém století mohl Bertolt Brecht trefně prohlásit: „Bankovní loupež je záležitost diletantů. Skuteční profesionálové si banku založí.“³

Byly doby, kdy hodnota papírových peněz byla kryta zlatem a představovala tak stvrzenku na vklad ve zlatě. Tyto časy jsou již dávno pryč. Dnes není hodnota peněz kryta ničím, to je pouze klamná iluze.

„Banka má pohledávku, za kterou si nechává od příjemce úvěru platit úrok, přičemž ve svém účetnictví současně přiznává, že to ještě nedodala čili že se jedná o závazek, neboť závazek znamená, že dlužím něco, co chci dodat. Zdůvodňovat pohledávku svým vlastním dluhem je z hlediska účetní rozvahy nemožné, ale banky to tak dělají.“⁴

To znamená, že náš bankovní systém není nic jiného než hromada čísel vycucaných z prstu, jedna velká bublina, za kterou nejsou žádné skutečné hodnoty. Jsou to jen čísla na papíře nebo v počítači. „Žirové peníze jsou peníze, které existují pouze v počítači a které nemají potřebnou kvalitu, aby byly z právního hlediska vnímány jako peníze. Z právního hlediska jsou za peníze považovány pouze bankovky a mince.“⁵

„Naše dnešní peníze jsou už jen informatika, je to jen shluk bitů a bajtů bez vlastní hodnoty. Avšak zejména v případě úvěrové záruky, tzn. v případě majetku příjemce úvěru, se s nimi pracuje, jako by tyto peníze skutečnou hodnotu měly.“⁶

Tento bankovní systém na způsob stolní hry *Dostihy a sázky* funguje pouze proto, že v něj lidé stále ještě věří. Pokud byste však, jak již řekl Henry Ford, pochopili skutečné vztahy a porozuměli bankovnímu a měnovému systému, znamenalo by to jeho konec. Bankovní klienti, kteří mají v bance uložené peníze, by si je chtěli okamžitě vybrat.

Během několika málo minut by všechny bankovní automaty a bankovní přepážky byly prázdné, neboť banka tolik peněz rozhodně nemá. Ta totiž nerozpůjčovala pouze peníze, které si u ní uložili její klienti, nýbrž půjčila několikanásobně více.⁷ Iluzorní peníze vytvořené z ničeho by se pro klienty banky doslova rozplynuly.

Není divu, že bankéři, kteří spoluzakládali americkou Federální centrální banku (FED), tj. Rothschildové, Rockefellerové, Morganové atd., se stali nejbohatšími lidmi na světě. Získali tím neomezenou moc, kterou si hájí všemi dostupnými prostředky, ať to stojí, co to stojí.

V současnosti lze tento kriminální peněžní systém s jeho drzostí a nestydatostí jen stěží přebudovat. Státy zachraňují banky a samy se tím dostávají do bankrotu. Aby jej odvrátily, půjčují si u bank, které předtím samy zachránily. Tyto banky vytvoří peníze podle výše popsaného vzorce čili z ničeho kliknutím myši a poskytnuté úvěry si nechávají splácet včetně úroků. Toto čiré šílenství může člověk ukončit jedině tím, že nahlédne, že příčinou zla je sám peněžní systém a že se změnou je třeba začít u kořene zla.

JSOU DAŇOVÉ ÚNIKY HORŠÍ NEŽ PLÝTVÁNÍ DANĚMI?

*„Když odmítneš platit nespravedlivé daně, bude ti
zkonfiskován majetek.*

Když se pokusíš chránit svůj majetek, budeš zatčen.

*Když se budeš vzpírat zatčení, policejní obušek tě
již přinutí.*

Když se tomu budeš bránit, budeš zastřelen.

Tato opatření jsou známa jako základy právního státu.“

Edward Abbey (1927–1989)

Protože nejlukrativnější obchodní model bank spočívající ve vytváření peněz z ničeho přináší astronomické zisky, podnikají se všemožné kroky, aby to tak zůstalo i nadále. Z pohledu bank je nejlepším dlužníkem stát, neboť úroky může platit z daní svých občanů. Cílem bank ani jejich úslužných pomocníků v politice nikdy nebylo splacení dluhu. Vždy šlo a stále jde jen o to, zadlužení neustále zvyšovat, aby zisky bank mohly být stále vyšší.

Jasně se to ukazuje na raketovém zadlužování jednotlivých států.

Význam úrokového zatížení můžeme poznat z toho, že v současnosti to je druhá nejvyšší položka v rozpočtu Spolkové republiky Německo.⁸ Daně ale nejsou vynakládány pouze na splacení úroků, nýbrž i na mnohé další investice. Velmi často se přitom mluví o plýtvání daněmi ze strany státu. Mnohdy se jedná o miliardy, což je dnes považováno za zcela normální. Protože však každá mince má dvě strany, je třeba vedle plýtvání daněmi zmínit i druhou stránku a tou jsou daňové úniky.

Není to tak dlouho, co zprávy o jednom případě ovládly německá média a vyvolaly značné pozdvižení veřejnosti v Německu. Řeč je o Ulim Hoenessovi, prezidentovi německého fotbalového velkoklubu FC Bayern Mnichov. Politici i média vedli regulérní štvavou kampaň, na základě které byl Hoeness odsouzen k trestu odnětí svobody. Tento příklad měl obyvatelům jasně a jednoznačně ukázat, že proti daňovým hříšníkům se bude postupovat nekompromisně. Tato kauza přitom šikovně posloužila k odvrácení pozornosti od plýtvání daněmi na úkor občanů.

Ve finále je to ale pouze otázka úhlu pohledu, zda daňové úniky postavíme z morálního hlediska na stejnou úroveň jako plýtvání daněmi. Faktem je, že částka, kterou Uli Hoeness neodvedl na daních, je v porovnání s neustálým plýtváním daněmi ze strany státu pouhou kapkou v moři. Uli Hoeness pomocí fotbalu dotáhl systém „chléb a hry“ do takové dokonalosti, že občané v Německu podobně jako ve starověkém Římě vystupovali a stále vystupují v roli pouhých konzumentů.

Při velkých fotbalových akcích, jako je například mistrovství světa nebo Evropy, jsou masy jako zhypnotizované a jsou natolik rozptýlené zábavou, že politici mohou nepozorovaně přijímat nepříjemné zákony. Až do odhalení výše zmíněných daňových úniků se Hoeness ničím neprovinil a vedle fotbalu byl znám i svojí sociální angažovaností.

Naproti tomu zprávy o skandálech, aférách, úplatcích a zneužívání postavení ze strany politiků patří již ke každodenní rutině.

Když se výstavba letiště Berlín-Braniborsko prodražila oproti plánům o 2 až 3 miliardy, mělo to pro odpovědné osoby nesrovnatelně menší následky, pokud vůbec nějaké.

To byl i případ ministra Rainera Speera, jenž byl mimo jiné i ministrem financí spolkové země Braniborsko a který odstoupil po aféře se zneužíváním dávek pro své dítě. Ačkoli prokazatelně podváděl, bylo mu umožněno odejít ve věku pouhých 52 let „za odměnu“ do penze a do jeho 67 let mu byl vyplacen téměř milion eur z peněz daňových poplatníků za to, že nic nedělal.⁹

V našem „právním systému“ jsou však daňové úniky a plýtvání daněmi posuzovány naprosto odlišně. Když vinou politiků vyletí komínem miliardy z peněz daňových poplatníků, jak se například stalo u stavebních projektů, jako byly například Nürburgring 2009 či Stuttgart 21, nenese za to žádný z viníků odpovědnost. Jinak je tomu ovšem v soukromém sektoru. Nejmenší známka daňového úniku je ihned kriminalizována. I výše trestů prozrazuje, jak se na daňové úniky pohlíží: nejvyšší trest za daňový únik je vyšší než za sexuální zneužívání svěřené osoby.

Ve stále větší míře se peníze daňových poplatníků vynakládají v jejich neprospěch, utápějí se ve válkách, při záchraně bank nebo výstavbě atomových ponorek pro přátele.¹⁰ Mezi další symptomy můžeme zařadit soukromé lety bývalého spolkového ministra obrany Rudolfa Scharpinga letadly Bundeswehru za jeho přítelkyni na Mallorcu¹¹, aféru se služebními vozy bývalé spolkové ministryně zdravotnictví Ully Schmidt¹² – a v seznamu bychom mohli pokračovat. A přitom nejsou peníze na školky, školy, a dokonce ani na odstranění nepřehlédnutelných děr na mnoha německých silnicích. Peníze daňových poplatníků jsou vynakládány v rozporu s jejich účelem a pak chybějí, takže politici si musejí peníze půjčovat na dluh. Jenomže: dnešní dluhy jsou zítřejší daně.

Aféra Uliho Hoenesse za krátkou dobu vyšumí a nikdo si na ni už nevzpomene. Nejpozději se na ni zapomene v momentu, kdy obyčejný občan bude vyzván, aby vydal část svých úspor na záchranu bank nebo pomoc cizím státům.

Osoby, které nejvíce podvádějí s daněmi, dávkami a poplatky, jsou současně osoby, jež daně, dávky a poplatky nejvíce vymáhají, a zpravidla se jedná o politiky.

V každém povolání, ve kterém člověk odpovídá za peníze druhých lidí (například právníci, daňoví poradci, pojišťovací agenti), je ze zákona povinnost uzavřít povinné pojištění odpovědnosti. Tato povinnost překvapivě neplatí pro politiky, kteří přitom tato pravidla prosadili a schválili. Proč? Je přece více než zřejmé, že profesionální politici by měli ručit i za způsobené škody.

Na Uliho Hoenesse je třeba nahlížet pouze jako na obětovaného pěšáka, který měl odvést pozornost mas.

Na začátku osmdesátých let minulého století se různí politici museli zodpovídat před soudem v souvislosti s Flickovou aférou kvůli daňovým únikům a někteří byli i odsouzeni (například Hans Friedrichs a Otto Graf Lambsdorff). To už se ale zdá být strašně dávno a mezitím se daňové úniky a černá konta staly každodenní politickou rutinou. Vymizení odpovědnosti můžeme vidět například na aféře černých kont v Hesensku.¹³ Rolandu Kochovi nijak neuškodilo, že během výkonu své funkce předsedy zemské vlády před hesenským zemským parlamentem úmyslně vypovídal nepravdu.¹⁴

Anebo jiný případ. Bývalý spolkový kancléř a předseda politické strany CDU Helmut Kohl po předchozím popírání nakonec 16. prosince 1999 v jednom televizním rozhovoru přiznal existenci černých kont. Kohl převzal politickou odpovědnost za chyby ohledně financí CDU během svého působení ve funkci a uvedl, že tajně přijal 2,1 milionu marek (čili nelegální dary politické straně), které nebyly zapsány do účetních knih strany.¹⁵ Jména dárců ale Kohl již neuvedl, neboť jim dal své čestné slovo, že je neprozradí.¹⁶ I přes existenci černých kont a úplatkářskou aféru kolem prodeje východoněmeckého chemického závodu Leuna nemusel jít Helmut Kohl do vězení.

Jeho blízký stranický kolega Wolfgang Schäuble se jako ministr financí silně zasadil o daňovou spravedlnost, ačkoli sám tajně přijal sto tisíc marek od obchodníka se zbraněmi Schreibera¹⁷: tento případ nebyl dodnes objasněn.

Je již nejvyšší čas, aby si lidé uvědomili, že plýtvání daněmi si zaslouží stejnou pozornost jako daňové úniky. V konečném důsledku jsou peníze základem daní a peníze pocházejí z dluhového peněžního systému. Ten je stále ještě provozován hrstkou zločinných bankéřů a s největší pravděpodobností ho můžeme považovat za největší podvod za posledních sto let. Ve své zaslepené ziskuchtivosti učiní iniciátoři tohoto podvodu vše, aby tento systém udrželi při životě. Kdo se jim postaví, riskuje život.

PŘÍPAD HAIDER

„Co potřebujeme, je ochrana proti zničujícím produktům, neboť banky jsou ve skutečnosti jedna obrovská mafie, která otrávila celý svět těmito produkty.“¹⁸

Dr. jur. Jörg Haider (1950–2008), rakouský politik

KDO BYL JÖRG HAIDER

Dne 11. října 2008 způsobila jedna zpráva velký mediální rozruch. Úřadující zemský hejtman rakouské spolkové země Korutany přišel o život při autonehodě svého služebního vozu, která se stala na okraji Klagenfurtu. Příčina smrti byla stanovena velice rychle. Mluvílo se tehdy o vysoké rychlosti a alkoholu v krvi. Takže se uvažovalo pouze o jediné příčině smrti, a sice autonehodě.

Ihned po oficiálním oznámení Haiderovy smrti proběhly velké smuteční akce na jeho počest. Na místo nehody do Lambichlu od té doby stále putuje nespočet lidí, aby zde položili květiny, věnce, vlajky a zapálili svíčky.¹⁹ Také tradicionalistické korutanské spolky pravidelně pořádají při zemských slavnostech vzpomínkovou akci spojenou s položením věnce. Existuje dokonce i pamětní park Jörga Haidera s několika monumenty.²⁰

Současně je ale třeba poznamenat, že jeho smrt přinesla obrovskou úlevu v etablovaných politických kruzích v Rakousku i v zahraničí. Haider byl totiž považován za jednoho z nejnebezpečnějších evropských politiků a pro většinu západních vlád byl nepřijatelný.

Proto se nabízí otázka: Co udělalo z tak oblíbeného korutanského politika nežádoucí osobu? Pravdou je, že Haider si díky svému enormnímu charizmatu uměl získat řadu lidí i za hranicemi Rakouska a mimoto se

nenechal jako mnoho ostatních politiků zapřáhnout do projektu EU. Svými prohlášeními, která působila jako úder pěstí do obličeje „elit“ v EU i v USA, pravidelně budil rozruch. Tak například 16. prosince 2003 v publicistickém pořadu *Zeit im Bild II* na rakouském televizním kanálu ORF 2 označil válku, kterou vedly USA a jejich „Koalice ochotných“ proti Iráku, za „útočnou válku“ a vstup vojsk do Iráku v této souvislosti označil za „napadení“²¹. Taková prohlášení byla mezi „západními“ politiky velmi neobvyklá.

Jörg Haider šel ale ještě dále a tehdejšího amerického prezidenta George W. Bushe a britského premiéra Tonyho Blaira, které ze svého pohledu považoval za osoby odpovědné za útočnou válku vedenou v rozporu s mezinárodním právem, označil za „válečné zločince“.²² Touto svojí rétorikou si mnoho přátel mezi mocnými západního světa pochopitelně nezískal. Vedle toho navštěvoval politické vůdce zemí (například Muammaru al-Kaddáfího či Saddáma Husajna), které Západ považoval za zlosyny. Později kvůli tomu Haider upadl mezi „demokratickými“ politiky v nemilost.

Ani v době finanční krize si Haider nebral servítky a pouhý měsíc před svojí smrtí se postaral o značné pobouření, když ve vysílání ORF označil banky za obrovskou mafii. Ve svém posledním interview krátce před svojí smrtí navíc požadoval zřízení zvláštního soudního dvora pro hospodářské delikty. To muselo znít jako vyhlášení války těm, kteří způsobili finanční krizi a podějí z ní profitovali.

Při podrobnějším zkoumání najdeme celou řadu podobností mezi Haiderem a německým politikem Jürgenem Möllemannem (1945–2003). Möllemann se svého času rovněž postaral o velký poprask zveřejněním kritického textu vůči Izraeli, ve kterém Izrael označil za teroristický stát a současně vyjádřil pochopení pro Palestince. V této souvislosti se dostal do sporu s Ústřední radou Židů v Německu a místopředsedovi rady Michelu Friedmanovi připisoval spoluvinu za nárůst antisemitismu v Německu.